

प्रतिभा

तू येतेस,
तू अचानक येतेस,
माझ्या पंचेंद्रियांना
आणि मनाला
चहुं अंगानी भिडणारा
अनुभव येतो
तेव्हां तू येतेस.

तू येतेस
शब्दांच्या श्रावणसरी होऊन.
कवळिकेच्या उन्हांत
चमकणाऱ्या थेंबांकडे
मी भान हरपून बघत राहतो
आणि तू केव्हां जातेस
तें कळतहि नाही.

तू पुन्हां येशील तेव्हां
पायांना किणकिणतीं
पैंजणं बांधून ये
मला बघायचं आहे
तू येताना
कशी दिसतेस तें.

आणि हे बघ,
एकदम अशी
रुसून जाऊं नकोस
मला बघायचं आहे
तू जातेस कुठें
जातांना दिसतेस कशी तें

आणखी एक विचारायचंय,
तू राहशील माझ्याजवळ?
नेहमीसाठी?

समज मी तुला वचन दिलं की
मी पुन्हां लहान होईन,
माझ्या घराच्या चार भिंती सोडून
वाऱ्याबरोबर
गाऱ्या गाऱ्या भिंगोऱ्या खेळीन,
फुलपाखरावर स्वार होऊन
सातरंगी वेलांच्या काढीन,

निष्पर्ण फांदीवर बसलेल्या
दोन अक्षरी गाणं गाणाऱ्या
बुलबुलाला विचारीन,
तूच माझ्या गावांतल्या
गुलमोहराच्या भगव्या फुलांना
गाणं ऐकवत होतास कां?

समज कीं मी तुला म्हंटलं,
हा बंगला, या गाऱ्या
सारा डामडौल याबद्दल
मी एक फकीर होऊन राहीन,
जगांत कुठेहि
जे आकाशाखाली
उघड्यावर कुडकुडत राहतात
शहरांतल्या कोडवाड्यांत
जगण्यांतला अर्थ शोधतात
त्यांची सदोदित आठवण ठेवीन
माझं तें सारं त्यांचंच म्हणेन.
समज असं घडलं
तर राहशील माझ्याजवळ
नेहमीसाठी?

श्रीनिवास माटे (लॉस अँजलिस)